

“Blanc amb tinta d’impressió”

Hume (1711-76) va nèixer a Edimburg, fill d’una bona família , va estudiar dret. Va marxar a França a estudiar a “La Flèche” on va estudiar Descartes. A França va escriure el seu *“Tractat sobre la naturalesa humana”*, en aquella època va escriure diversos escrits filosòfics. Torna a Edimburg com a bibliotecari de la Facultat de Dret però torna a París com a ambaixador d’Anglaterra, allà coneix a Rousseau. Va ser sotsecretari d’Estat d’Edimburg durant un any. Entre les seves obres destaquen : *“Abstract”* (1740) i *“Investigació sobre l’enteniment humà”* (1751).

En l’article d’aquesta setmana volíem retre homenatge a aquest filòsof il·lustrat viatjant per les seves teories del coneixement de la realitat, de l’ètica i de la moral ja que fa poc s’han complert els 230 anys de la seva supervivència filosòfica.

No obstant, no podem evitar jutjar la seva filosofia tal i com ho fem sempre en aquest apartat del nostre setmanari amb diferents autors.

Dit això, plantejem les preguntes que ens venen al cap en estudiar tots els aspectes de la seva filosofia, així, tot el que tenim a la ment es tinta en un paper en blanc? Tot efecte té una causa? Idea de substància? Món extern? Enigma de Déu? La raó com a principal causa de la virtut? Són realment els sentiments jutges de la benevolència? Què passa amb els que tenen els sentiments corruptes? És factible l’emotivisme de Hume?

Segons Hume la ment es un full en blanc on es plasmen les impressions de tot alló que ens envolta i es copien a la ment com a idees, hume li dóna a aquest fenomen el nom de principi de còpia.

Després d’això critica el principi de causalitat que ja havia estat discutit per filòsofs anteriors en el que parla de idees que són la causa de l’efecte de les impressions. Però ell debateix que no sempre hi ha una causa d’un efecte en tant que no sempre estan relacionats directament, sigui temporalment o per contigüitat.

Però pel camí d’aquesta investigació es topa amb idees que no compleixen el principi de còpia tals com l’idea de substància de la qual no trobem impressions que l’originin. El matèxi passa amb l’idea del món exterior que per a ell es quasi inconcebible; amb la idea del jo i amb l’idea de Déu davant la qual manté un escepticisme moderat al no poder demostrar la seva existència.

Assimilat aixó parla dels sentiments com a determinant per a una bona conducta moral i no pas la raó que intervé només en conèixer els factors exteriors.

Però en aprofundir en tot això caiem en contradiccions tals com la de l'idea de substància que si no trobem impresions de la qual deriva és molt difícil otorgar-li un concepte?

També el tema de la raó i els sentiments té un caire polèmic, perquè com pot jutjar una persona que té la raó i els sentiments corromperts i contaminats pels factors externs?

I a més, ens trobem amb la qüestió: es realment bó allò que és bó per a una majoria? Què passa amb la salut física i la espiritual? Podem pensar que aixó es bó per a nosaltres i per tant, per al nostre entorn sense entrar en egoïsmes.

Seria fantàstic tenir el majestuós criteri de poder decidir el que és útil i beneficiós per la societat i així no convertir-se la nostra virtut en un problema per als demés.

L'escepticisme moderat de Hume fa incompleta la seva filosofia amb idees tals com l'enigma de l'existència de Dèu, del jo, del món extern, la idea de substància, totes aquestes paral·leles a l'idea del buit, que podria ser considerada com a altra forma d'impressió.

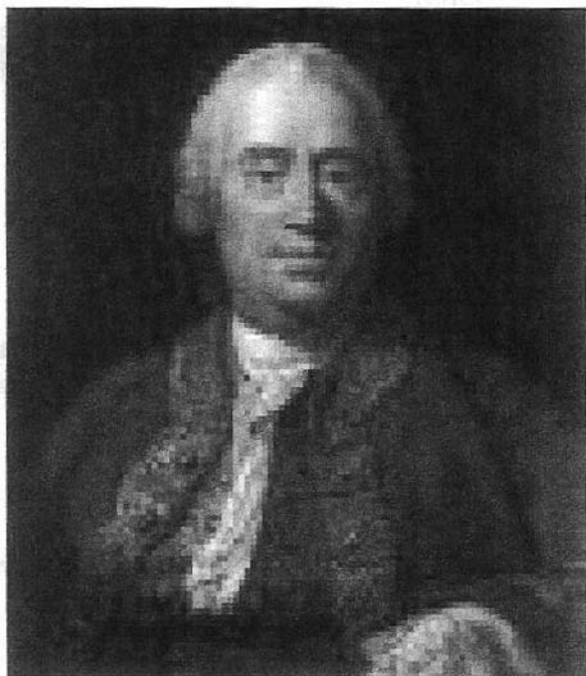
Si partim del sentiment com a principal causa de precipitació, arribarem a la conclusió de la raó com a principal eina de la estratègia i acte coherent i fonamentat, camí d'una virtut diferent, una virtut intel·lectual.

És lògic tractar l'experiència com a font de coneixement però no ho és tractar-la com a limitant o frontera d'un aprenentatge etern que va de generació en generació. Tenint en compte la infinitat de Dèu i la no definida impressió que causa, es normal otorgar un principi i un final al coneixement fruit de l'experiència per donar un sentit rodó a la seva filosofia.

Moltes preguntes queden a l'aire però ens fala impressió de que poques filosofies occidentals podrien respondreles.

“TERCERA CALADA”

-Pels que portem pensant més d'un any-

Jordi Lostaló
Alex von der Borch
Alexandra Fehling